

Грані міфосвіту поезії Юрія Федьковича: «гуцульський» аспект

М. М. Васильчук

Коломийський навчально-науковий інститут ДВНЗ «Прикарпатський національний університет»
імені Василя Стефаника; кафедра філології; м. Коломия Івано-Франківської обл., Україна
Corresponding author. E-mail: mykolavasylychuk@ukr.net

Paper received 19.09.19; Revised 25.09.19; Accepted for publication 27.09.19.

<https://doi.org/10.31174/SEND-Ph2019-204VII60-23>

Анотація. Статтю присвячено розглядові одного з аспектів поетичної творчості українського письменника-романтика Юрія Федьковича – міфологічного. Розкрито шляхи засвоєння ним і передачі у художніх текстах фольклору та міфології Карпат. Наголошено на тому, що автор не просто запозичує дохристиянські сюжети й образи, які збереглися до XIX століття, а й трансформує їх, творить власний художній світ, органічно пов'язаний з міфосвітом регіону. Звернено увагу й на вплив європейського романтичного контексту на творчість українського поета.

Ключові слова: фольклор, етнографія, міфологія, поезія, вірш, поема, Карпати.

Вступ. Особливе бачення Гуцульщини український письменник-романтик Юрій Федькович (1834–1888) продемонстрував у своїй поезії. Ми вбачаємо декілька основних проблем, які цікавили поета, і які він так чи інакше розробив з «гуцульського» погляду. Зокрема це: проблема співця і його долі; реконструкція історії Гуцульщини на підставі народної міфології і творення власних міфів; осмислення життя, діяльності, смерті, посмертної слави народних героїв-месників Гуцульщини (Довбуш, Гінда, Кобилиця). Все це, звісно ж, у Федьковича наповнене глибокою любов'ю до рідного краю, який він ідеалізує, протиставляючи чужині; побудоване на доброму знанні фольклорно-етнографічних особливостей Гуцульщини, що дає змогу творити поезію, наповнену невідомим народним колоритом.

Короткий огляд публікацій за темою. Про Гуцульщину в житті і творчості Юрія Федьковича написано порівняно багато. Різні грані цього питання не раз порушували Іван Франко [11, т. 26, 27, 29, 32, 33], Осип Маковей (1911) [3], Михайло Нечиталюк (1963) [4]. Взагалі, про рівень уваги до життя і творчості Федьковича свідчить семінарий [13], впорядкований Миколою Юрійчуком та Зінаїдою Івашкевич. Цінною з точки зору розуміння зв'язку Федьковича з фольклором Гуцульщини є монографія Михайла Пазяка (1974) [6]. І нарешті найновіша робота – монографія Лідії Ковалець (2011) [2] про історію розвитку творчої індивідуальності Юрія Федьковича. При цьому нез'ясованими залишилася низка питань, а серед них – сучасне прочитання поезії Федьковича, наснаженої гуцульською міфологією.

Мета. Метою статті є розгляд однієї з прикметних особливостей поезії Юрія Федьковича – її міфологічної складової. Завдання автора цієї статті – показати зв'язок художніх текстів з автентичною дохристиянською міфологією Карпат, а також розглянути шляхи засвоєння і передачі письменником у його творах фольклорно-міфологічного матеріалу.

Матеріали й методи. Базовими для розгляду художньої спадщини Юрія Федьковича є видання «Твори. В двох томах» (1960, упорядник Михайло Нечиталюк [10]) та збірка «Поетичні твори. Прозові твори. Драматичні твори. Листи» (1985, упорядкування, примітки і коментарі Михайла Шалати; передмова – Федора Погребенника [9]). У цій статті ми застосуємо такі мето-

ди літературознавства: філологічний, міфологічний, психологічний, компаративний, культурно-історичний; метод аналогії, бібліографія.

Результати і їх обговорення. Гуцульською тематикою позначені вже ранні українські поезії Юрія Федьковича, вперше опубліковані 1861 р. у Чернівцях [8, с. 300]. Так, у вірші «На день добрий» помітно стилізацію під давню народну колядку, де є традиційні форма, образи, хоч і не запозичені прямо, а трансформовані та збагачені авторським баченням: «Летів-прилетів сивий голубойко / А з гори Чорногори; / На день добрий ти, чесний господар, / Та й ти, славний суборе» [10, с. 45]. Гуцульщина прочитується на рівні стилю та образів-символів (гора Чорногора, орли, співаночки). Цей вірш нагадує дохристиянські колядки, зафіксовані на Буковині різними фольклористами, зокрема й самим Юрієм Федьковичем [7, с. 12–15].

У багатьох своїх творах Федькович розробляє тему співця. Він показує (вірш «До руського боянства») власне розуміння літературної творчості як певного магічного дійства, заснованого на використанні сталих фольклорних формул: «До вашого престолу, віщуни, приходжу, / Три рази по три рази вам ся поклонити, / Три рази по три рази волі в вас просити, / Почувши в моїх грудях пісні силу божу» [10, с. 60]. Це магічне дійство впливає зі знання фольклорно-етнографічних реалій Гуцульщини.

У вірші «Співацька доля» образність пісень, колядок, дум, колорит української фольклорної старовини множиться на авторське бачення проблематики, творячи багатобарвний мистецький сплав індивідуального художнього слова українського поета, близького і зрозумілого (передусім через фольклорність) широкому читацькому колові.

На Гуцульщину з точки зору мешканців рівнинних територій Буковини Федькович намагається подивитися у поемі «Волошин». Гуцульщина їм бачиться краєм, де збереглася народна магія, і де нібито реально існують вияви демонізму, за допомогою яких можна впливати на долі людей. Це яскраво розкрито в монолозі волоха Манолія, закоханого в українську дівчину Катрусю, але розлученого з нею через невідповідність майнового стану: «О ні, мамо, я зберуся / Та в Гуцули піду. / Там ворожити великі, / Они мені, мамо, / Анцихриста визвуть з пекла, / Я гроші дістану, / І висипю гору срібла / На нашій подвір'ю!» [10, с. 384]. За леге-

ндами, існувала практика придбання «слуги», тобто нечистої сили, яка допомагала людям збагатитися, взамін того, що після смерті людина готова була віддати себе на вічне служіння нечистому. Це досить поширений фольклорний мотив, відображений і в багатьох творах художньої літератури. Водночас тут же Федькович звертається і до мотиву чарування. Вважалося, що за допомогою магічних дій можна привернути людину, давши їй напитись спеціального напою. Поет показує закоханого Манолія, який, однак, не має змоги бути разом зі своєю коханою: «О серце Катрусю, / Що ти мені се вчинила?... / Так, мамо, вчинила! / Она, мабуть, у Гуцули / До баби ходила / За чарами та дала ми / У меду напитись!» [10, с. 384]. Ввівши в поему елементи народної демонології та чарувань, Федькович дав твір, який образ Гуцульщини збагачує особливим колоритом.

1876 р. Юрій Федькович уклав збірку поезій «Дикі думи». Але вона не вийшла книжкою за життя поета. Лиш у періодиці з'явилися окремі твори. «Збірка «Дикі думи» чи не найоригінальніша в усьому творчому доробку Федьковича [...]. У кожному вірші збірки віддзеркалюються грані індивідуального «я» творця. А тому можна говорити, що з усіх збірок ця є найбільш суб'єктивною, найбільш психологічно поглибленою збіркою Федьковича. Не випадково автор назвав її своєю «поетичною автобіографією» (Михайло Нечиталюк) [5, с. 26]. Федір Погребенник дає збірці свою, дещо відмінну оцінку: «Суперечливий характер має також укладена поетом 1876 р. збірка віршів «Дикі думи». В окремих її віршах чутно відгомін раніше розроблюваних поетом мотивів (вірші «Дикі думи»). [...] Більшість віршів збірки – це поетична сповідь ліричного героя, який борсається у внутрішніх суперечностях – то занепадає духом, то відроджується, світиться надією. Збірка «Дикі думи» – найбільш складна в спадщині письменника» [9, с. 24–25]. Дослідниця Лідія Ковалець відзначає: «Поетично інтерпретуючи власне життя, свої різні соціальні ролі, закономірно надаючи їм трохи іншого змісту, Федькович найбільше уваги (у трьох із п'яти циклів: двох перших і в заключному) звертає на свій головний особистісний простір – Гуцулію, та й у збірці «найбільше» таки Федьковича-гуцула» [2, с. 315].

Однією з граней поетичної творчості Юрія Федьковича була реконструкція історії Гуцульщини через розробку народної міфології і творення власних міфів. На думку Лідії Ковалець, «поет оперує унікальним міфологічним матеріалом гуцульської тематики» [2, с. 315].

Карпати у Федьковича символізують свободу. Оповідаючи про те, чому тепер у горах не виводяться соколи (вірш «У горах»), він веде мову про несвободу політичну і соціальну: «І славно в нас було, / Доки наші не приймили / За короля круля / Краківського» [10, с. 351]. Мовлячи про вплив колонізації, поет закликає скинути цей тягар, бо лиш тоді повернуться соколи у гори, і «ті гори свою волю / Соколю дістануть» [10, с. 352]. Федькович проблеми Гуцульщини вбачав не лиш у німецькій адміністрації Австрійської монархії, а й у польському правлінні в Галичині, яке прийшло на зміну князівській добі, асоційованій з соколиною волею.

Федьковича тема соколів цікавила в контексті розробки ним легенд та міфів Гуцульщини, передусім тих, що торкаються Сокільського хребта. У вірші «Гуцукобзар» з циклу «Недуг» (збірка «Дикі думи») яскраво простежується зв'язок з народною культурою та дохристиянськими віруваннями і демонологією. Через розмову батька з Марком Федькович показує Гуцульщину; тут є місце для язичницького свята розігри, персонажів народної демонології (маявок), народної медицини гуцулів (воскарки, примівниці), магічної ролі папороті. Дотримуючись теорії про походження гуцулів від племені уців, Федькович гуцульського коника називає татариним. Але все це поетом мовлено принагідно, бо ж головне – розповідь про те, як Марко проїнявся творчістю. Розкриває це Федькович, описуючи перебування Марка в якомусь особливому стані. Поетичне натхнення Марка описано через його оповідь, в якій співець відчуває себе кесарем, спроможним на пряму спілкуватись з місяцем, сонцем і горами. У переліку світу, що розкрився перед Марком як митцем, названо й Гуцульщину. Відтепер хлопцеві, який став співцем Гуцульщини, до снаги говорити «про плай той красноїльський... / І про камінь у Біскові, / І про гордий той Сокільський... / І про Німчич той кровавий...» [10, с. 400]. Тобто, оспівувати Гуцульщину.

Вірш Федьковича «Сокільський» входить у цикл «Ліпше!». Поетичне тло твору Федькович виповнює візією «біломаймурного легіня» на вершині Сокільського хребта (про цього легіня Федькович писав у декількох поезіях, у т.ч. й у вірші «До мармурового ангела»: «Ти що се моргаєш на мене, / Крилатий, маймуровий легіню?» [10, с. 401]). «Сокільський – хребет у Покутсько-Буковинських Карпатах (частина Українських Карпат), у межах Косівського району Івано-Франківської області. [...] Простягається з північного заходу на південний схід між річками Рибницею та Черемошем, від села Соколівки до села Великий Рожин» [17]. Очевидно в образі «біломаймурного легіня» на вершині Сокільського хребта химерно сплелися легенда про Білобога («біломаймурний легінь!.. / І сам як з мармуру він кутий, / І з маймуру на нім одінь» [10, с. 402]) і легенда з Біскова, в якій мовиться, що там на скелі «щось грає» («І гуслі маймурні тримає / У маймурових він руках... / І грає він на них... а грає. / Що сум збирає тя та жах!...» [10, с. 402]). За легендою, «щороку на Івана Купала саме на Сокільському хребті гуцули здійснювали жертвоприношення двом богам – Білобогу і Чорнобогу. Однак одного разу принесених дарів виявилось замало, і між богами розгорілась сутичка. Коли Білобог почав програвати, то тутешній король Гуцул, який спостерігав за сутичкою, насмілився з нього покепкувати. Та Білобог зібрав усю волю і переміг Чорнобога, а короля Гуцула закликав, закинувши його до самого дна гори. Тепер король оживає раз на рік у ніч на Івана Купала, коли бог випускає зі своєї світлиці сім разів по сім соколів, що сім разів облітають Сокільський хребет» [15]. Однак ми не знаємо, чи ця легенда оригінальна, чи – похідна від творчості Федьковича.

У примітці до вірша «Бісків» з циклу «Недуг» автор зазначив: «Бісків – велика скала в Усте-Путилові» [10, с. 400]. Нині Бісків – село у Путильському районі Чернівецької області, а «мешканці села – українці, котрі

належать до етнографічної групи гуцулів» [14]. В основу свого вірша Федькович поклав гуцульську народну легенду, пов'язану з дохристиянськими віруваннями. «Бісків називається так, бо кажуть, як в Усть-Путилі багачка скам'яніла, то під каменем коло кринички щось завжди грало на скрипці, – мовиться в легенді. – То люди говорили, що коли йшли отако вночі, то так грало, що мож було плакати. Говорят, що то грав біс. І з-за того назвали Бісків» [16]. Юрій Федькович, скориставшись народною легендою, наповнив свій вірш новими барвами, надавши йому більшої чіткості і повноти. Він говорить, що там не біс грає, а: «Чорний скрипник у жемчугі / Та у оксамитах, / Та на гусях вигравас, / Аж скеля ся коле!..» [10, с. 400]. І саме ця гра зваблює прочан, які йдуть до Сучави. Зачаровані музикою, люди піднімаються на скелю, зриваються з неї і гинуть. У Федьковичевому трактуванні можна сприймати цей сюжет як зваблення нечистою силою тих, хто наважується відхилитися від праведної дороги і зацікавитися музикою. Водночас, і вірш, і загалом поема «Недуг» сприймається як алегоричне осмислення таланту, що є явищем гріховним. Таким чином, скориставшись гуцульською легендою, Федькович створив вірш з філософським підтекстом.

До циклу «Домів!» Федькович відніс і вірш «Король Гуцул». Як й у вірші «Гуцул-невір», поет торкається версії походження гуцулів, але має дещо інакше її бачення. Уже до заголовка вірша «Король Гуцул» автор подав примітку: «Гуцули покликаються все на якогось короля та на Чорне море» [10, с. 429]. Очевидно, це відгомін теорії Софрона Витвицького про походження гуцулів з Норвегії та Швеції, де фігурує холодне Північне море, помноженої на теорію Ернеста Нойбауера, який услід за Вагилевичем говорив про уцїв, а також про інше море – Каспійське [1, с. 14]. Федькович пішов ще далі, запропонувавши як місце походження гуцулів – Причорномор'я.

Федькович говорить про безсмертя короля Гуцула, який не помер, а дримає в Сокільськ. Мотив вірша суголосний легенді про Фрідріха Барбароссу. Про це свого часу написав ще Марко Черемшина [10, с. 206]. Фрідріх I Гогенштауфен (1122–1190), імператор Священної Римської імперії, за свою руду бороду в Італії отримав прізвище Барбаросса. За легендою, він не помер, а спить у печері під горою Унтерсберг, чекаючи часу свого повернення [18]. Федькович, пояснюючи невмирущість короля Гуцула, відтворює легенду, яка сягає своїми коренями дохристиянської доби. Мова про те, що колись на Сокільському стояла «Ладидаждбога святиня» [10, с. 429]. Поет дає барвистий опис капища, в якому знаходилися ідоли Білобога й Чорнобога. Власне, письменник на підставі фольклору та етнографії гуцулів намагається подати поетично осмислену реконструкцію давніх вірувань та звичаїв Гуцульщини. Очевидно, цьому сприяє не лише гуцульський фольклор, а й знання Федьковичем сучасних йому європейських тенденцій, для яких були притаманні відтворення слов'янської історії, зокрема й через реконструкцію дохристиянських вірувань. Центром свого гуцульського світу Федькович робить Сокільський, куди сходилися «Гуцули з усього світа» [10, с. 430] на чолі з королем Гуцулом. Здається, поет захоплений

силою і вдатністю свого героя («Кріль же Гуцул перший з ними, / Перший він на всі Гуцули, / У рицарстві, богатирстві / Пари в світі му не було» [10, с. 430]). Рушійною силою в поезії виступає конфлікт між мурованими божками. Його можна трактувати як боротьбу між добром і злом. Вибір короля Гуцула – участь у боротьбі на боці Білобога – логічний, але це й порушення вічних законів ієрархії («де бог ся з богом боре, / Не мішатись чоловіку!» [10, с. 431]). За це його залято і вержено всередину гори разом зі всім почтом. Пророцтво каже: Гуцул доти спатиме в горі, доки одного разу її сімсот разів не облетять сімсот по сімсот соколів. Пробудження Гуцула і його сторожі має статися на свято Купала. Лише раз на сім років пробуджується Гуцул, аби наказати слугам, щоб подивилися, чи немає ще обіцяних божком соколів. У цьому вірші поет втілює ідею про приспану долю гуцулів, які мають колись пробудитися для кращого життя.

Доречно сказати, що до теми «Короля Гуцула» автор звернувся й у циклі «Співанки». Тут – інший розвиток сюжету, де немає місця опису дохристиянського вшанування Білобога й Чорнобога, суперечки між ними і, врешті, прокляття. Натомість є констатація того, що «в Сокільк. всередині цар Гуцул дримає» [10, с. 466]. Поет розкриває зміст пророцтва, за яким «цар Гуцул» прокинеться тоді, як на Сокільськ з'являться соколи. Текст цього вірша позначений слабшою розробкою автором сюжету, отож його можна вважати наближеним до фольклорного переказу. «Король Гуцул» має вищий художній рівень, позначений сучасними йому науковими тенденціями в осмисленні історії і культури слов'ян, залученням інформації про теорії походження гуцулів. Тоді як вірш з циклу «Співанки» – це ніби якийсь фрагмент, або ранній варіант.

Вірш Юрія Федьковича «Чермська цариця» – гуцульська варіація теми Лорелі. Поетичне тло вірша – майстерно виписаний діалог між керманичем молоденьким і Чермською царицею (царицею Черемошу). Рікою Черемошем сплавляли ліс, і тут траплялися смертельні випадки – гинули плотогони. Опис зваби плотогона Чермською царицею і є основою вірша. Гуцульські елементи цієї поезії – річка Черемош, дараби, керманич-плотогон тощо. З віршем Юрія Федьковича «Чермська цариця» можна зіставити його поезію «Сокільська княгиня», який стоїть ближче до німецького оригіналу («Лорелі» Гейне). Мотив з «Лорелі» автор намагається поєднати з місцевим колоритом (Сокільський хребет, Черемош, сокіл, керманич, кедрова дараба).

Висновки. Юрій Федькович, уродженець буковинської Гуцульщини, світ сприймав через призму Карпат. Гуцульські фольклор та міфологія, які мають глибинний зв'язок з дохристиянським світобаченням, наснажували поетичну фантазію автора, ставали «будівельним матеріалом» для його художніх текстів. Від простого перенесення фольклорно-міфологічних мотивів і сюжетів у свою поезію, Юрій Федькович переходить до творення власної поетично організованої міфології. Окремим штрихом, що доповнює творчість Юрія Федьковича, є засвоєння та перенесення ним на гуцульський ґрунт тем і мотивів європейського романтичної поезії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Васильчук М. Профілі: література і краєзнавство. Коломия: Вік, 2012. 400 с.
2. Ковалець Л. Юрій Федькович: історія розвитку творчої індивідуальності письменника: монографія. Київ: Видавничий центр «Академія», 2011. 440 с.
3. Маковей О. Життєпис Осипа Юрія Гординського-Федьковича / за ред. Б. І. Мельничука, Л. М. Ковалець, О. В. Добржанського, К. М. Лук'янюка; передм. Б. І. Мельничука. Чернівці: «Золоті литаври», 2005. 432 с.
4. Нечиталюк М. Буковинський Кобзар: літературно-критичний нарис. Львів: Книжково-журнальне вид-во, 1963. 96 с.
5. Нечиталюк М. Буковинський співець // Федькович Ю. Твори: в 2 т. / упоряд., вст. ст. та приміт. М. Нечиталюка. Київ: ДВХЛ, 1960. Т. I. С. 5–42.
6. Пазяк М. Юрій Федькович і народна творчість. Київ: Наук. думка, 1974. 176 с.
7. Письменники Буковини другої половини XIX – першої половини XX століття: хрестоматія / за ред. Б. І. Мельничука, М. І. Юрійчука. Чернівці: Вид-во «Прут», 2001. Ч. 1. 800 с.
8. Українські письменники. Біо-бібліографічний словник: У п'яти томах. Київ, 1963. Т. 3. 807 с.
9. Федькович Ю. Поетичні твори. Прозові твори. Драматичні твори. Листи / упоряд. і автор передм. М. Шалата; передм. Ф. Погребенника. Київ: Наук. думка, 1985. 576 с.
10. Федькович Ю. Твори. В двох томах / упоряд., вст. ст. та приміт. М. Нечиталюка. Київ: ДВХЛ, 1960. Т. 1. 532 с.
11. Франко І. Зібрання творів: у 50 т. ТТ. 1–50. Київ: Наук. думка, 1976–1986.
12. Черемшина М. Твори в двох томах / упоряд. та приміт. О. Мишанича. Київ: Наук. думка, 1974. Т. 2. 304 с.
13. Юрійчук М., Івашкевич З. Юрій Федькович: семінарії. Київ: Вища шк., 1981. 232 с.
14. Бісків. URL: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
15. Косівщина на карті. URL: <http://mapakosiv.if.ua/376/>.
16. Легенди України: Бісків. URL: http://legendsukraine.at.ua/publ/pokhodzhennja_nazv_mist_i_sil_ukrajini/chernivecka/pokhodzhennja_nazvi_sela_biskiv/35-1-0-93.
17. Сокільський. URL: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
18. Barbarossa. URL: http://uk.wikipedia.org/wiki/%CF%EE%EB%EE%ED%E8%ED%E0_%C1%EE%F0%E6%E0%E2%E0.

REFERENCES

1. M. Vasylychuk Profiles: literature and regional studies. Kolomyia: Age, 2012. 400 p.
2. L. Kovalets Yuriy Fedkovych: History of development of the writer's creative personality: a monograph. Kyiv: "Academy" Publishing Center, 2011. 440 p.
3. O. Makovey Biography of Osyp Yuryi Gordynskyi-Fedkovych / ed. by B. I. Melnychuk, L. M. Kovalets, O. V. Dobrzhanskyi, K. M. Lukyanyuk; the foreword by B. I. Melnychuk. Chernivtsi: "Gold Kettledrums", 2005. 432 p.
4. M. Nechytyalyuk Bukovynian Kobzar: literary-critical essay. Lviv: Book and Magazine publ.house, 1963. 96 p.
5. M. Nechytyalyuk The Bukovynian singer // Y. Fedkovych Works: in 2 vol. / compil., forewords and notes by M. Nechytyalyuk. Kyiv: DVHL, 1960. Vol. I. P. 5-42.
6. M. Pazyak Yuriy Fedkovych and the folk arts. Kyiv: Science thought, 1974. 176 p.
7. Writers of Bukovyna of the second half of the XIXth and first half of the XXth century: textbook / ed. by B. I. Melnychuk, M. I. Yuriychuk. Chernivtsi: "Pрут" publ.house, 2001. Part 1. 800 p.
8. Ukrainian writers. Bio-Bibliographic Dictionary: In five volumes. Kyiv, 1963. V. 3. 807 p.
9. Y. Fedkovych Poetic works. Prose works. Dramatic works. Letters / comp. and the author of the foreword M. Shalat; the forew. by F. Pogrebennyk Kyiv: The Science Thought, 1985. 576 p.
10. Y. Fedkovych Works in two volumes / comp. forew. and notes by M. Nechytyalyuk. Kyiv: DVHL, 1960. V. 1. 532 p.
11. I. Franko Collection of works: in 50 vol. Vol. 1-50 Kyiv: The Science Thought, 1976-1986.
12. M. Cheremshyna Works in two volumes / comp. and notes by O. Myshanych Kyiv: The Science Thought, 1974 V. 2. 304 p.
13. M. Yuriychuk, Z. Ivashkevych, Yuriy Fedkovych: Seminar. Kyiv: Higher School, 1981. 232 p.
14. Biskiv URL: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.
15. Kosiv district on the map. URL: <http://mapakosiv.if.ua/376/>.
16. Legends of Ukraine: Biskiv. URL: http://legendsukraine.at.ua/publ/pokhodzhennja_nazv_mist_i_sil_ukrajini/chernivecka/pokhodzhennja_nazvi_sela_biskiv/35-1-0-93.
17. Sokilskyi URL: <http://uk.wikipedia.org/wiki>.

The Borders of the mythological world of Yuriy Fedkovych poetry: «the Hutsul» aspect

M. M. Vasylychuk

Abstract. The article is devoted to the consideration of the mythological aspect of the poetic creativity of Yuriy Fedkovych, which is the Ukrainian writer-romanticist. The ways of his learning and transmission in the artistic texts of folklore and mythology of the Carpathians are revealed. It is emphasized that the author not only borrows pre-Christian plots and images that have been saved until the XIXth century, but also transforms them, creates his own artistic world, which is organically linked with the mythological world of the region. The attention is also paid to the influence of the European romantic context on the art of the Ukrainian poet.

Keywords: *folklore, ethnography, mythology, poetry, poem, poem, the Carpathians.*